

24

Někdo musel Josefa K. pomluvit, neboť byl, ač neprovedl nic zlého, jednou ráno zatčen. Kuchařka paní Grubachové, jeho bytné, která mu každý den kolem osmé hodiny ráno nosila snídani, tentokrát nepřišla. To se dosud nikdy nestalo. K. ještě chvíli čekal, ze svého polštáře se díval na stařenu, která bydlela naproti a pozorovala ho se zvědavostí u ní zcela neobvyklou, pak ale udiven a zároveň hladový zazvonil. Okamžitě se ozvalo zaklepání a vstoupil muž, jehož K. v tomto bytě dosud nikdy nespatriil. Byl štíhlý a přitom urostlý, měl na sobě přiléhavý černý oděv, na němž byly všelijaké záhyby, kapsy, přezky, knoflíky i pásek, podobně jako na cestovních oblecích, a zdál se tudíž neobyčejně praktický, i když nebylo jasné, k čemu asi slouží. „Kdo jste?“ zeptal se K. a hned se napůl posadil na posteli. Muž však na otázku neodpověděl, jako by se proti tomu, že se tu objevil, nedalo nic dělat, a řekl jen: „Vy jste zvonil?“ „Ať mi Anna donese snídani,“ pravil K. a nejdřív se pokoušel zjistit, kdo ten člověk vlastně je, tím, že ho mlčky pozoroval a přemýšlel. Ale ten mu nezůstal příliš dlouho na očích, nýbrž otočil se ke dveřím, pootevřel je a řekl někomu, kdo zřejmě stál hned za nimi: „Chce, aby mu Anna donesla snídani.“ Nato se ve vedlejší místnosti kdosi krátce zasmál, podle zvuku nebylo jisté, není-li to více lidí. Ačkoliv se tím cizí muž nemohl dovědět nic, co by nevěděl už předtím, přece teď řekl K, jako by podával hlášení: „Není to možné.“ „To jsou mi novoty,“ pravil K, vyskočil z postele a rychle si oblékl kalhoty. „Tak to se podívám, co je to vedle v místnosti za lidi a jak mi paní Grubachová zodpoví, že jsem takto vyrušován.“ Sice ho hned napadlo, že to neměl říkat nahlas a že tím tomu cizímu člověku jaksi přiznává právo dozoru, ale to mu teď nepřipadalo důležité. Jenže cizí muž si to tak vyložil, neboť řekl: „Nechcete zde raději zůstat?“ „Nechci zde zůstat a nechci ani, abyste se se mnou dával do řeči, dokud se mi nepředstavíte.“ „Bylo to dobře míněno,“ řekl cizí muž a sám od sebe teď otevřel dveře. Ve vedlejší místnosti, do které K. vešel pomaleji, než zamýšlel, to na první pohled vypadalo skoro stejně jako večer předtím. Byl to obývací pokoj paní Grubachové, v místnosti přeplněné nábytkem, pokrývkami, porcelánem a fotografiemi bylo dnes možná trochu víc místa než jindy, hned se to nepoznalo, tím spíš, že změna spočívala hlavně v tom, že u otevřeného okna seděl muž s knihou, od které teď zvedl hlavu. „Měl jste zůstat ve svém pokoji! Copak vám to Franz neřekl?“ „A co vlastně chcete?“ zeptal se K. a pohledem přelétl od nového známého k muži zvanému Franz, který zůstal stát ve dveřích, a pak zas nazpátek. Otevřeným oknem bylo znovu vidět stařenu, která s vpravdě stařeckou